

ת"פ 22721/10/19 - מדינת ישראל נגד פיצה זיוית פאי בע"מ, זיוית שאול

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 22721-10-19 מדינת ישראל נ' פיצה זיוית פאי בע"מ ואח'
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמות 1. פיצה זיוית פאי בע"מ
2. זיוית שאול

החלטה

1. בפני בקשת הנאשמות להורות על ביטול כתב האישום נגדן לפי סעיף 149(10) ביחד עם סעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב 1982 (להלן - החסד"פ).
2. כנגד הנאשמות הוגש כתב אישום המייחס להן 17 עבירות של אי הגשת דוחות תקופתיים במועד בניגוד לסעיפים 117(א)(6) ביחד עם סעיף 88(א) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו 1975 (להלן - חוק המע"מ) ביחד עם תקנה 23(ב)(1) לתקנות המע"מ.
- נאשמת 1 הינה חברה בע"מ (להלן - "החברה") ונאשמת 2 הייתה המנהלת בפועל של החברה במועדים הרלוונטיים (להלן - "הנאשמת").

הדוחות שלא הוגשו במועד הם הדוחות התקופתיים לחודשים 2/15 ועד 6/17.

כתב האישום המקורי הוגש לבית המשפט ביום 10.10.19.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ הנאשמת העלה מספר טענות. ביחס לחלק מהטענות הוצגו בפניו מסמכים רלוונטיים והוא ויתר עליהן. חלק מטענותיו התקבלו על ידי המאשימה אשר הסכימה לבטל חלק מהאישומים. להלן אתמקד בטענות הצדדים אשר נותרו במחלוקת.
4. ב"כ הנאשמת ביקש להורות על ביטול כתב האישום. לדבריו הנאשמת נחקרה לראשונה בחודש מאי 2015 וכתב האישום הוגש לראשונה בחלוף למעלה מ-4 שנים, באוקטובר 2019. לדבריו ברשות המס אין הפרדה בין היחידה החוקרת לתובעת, אין נהלים ליחידה החוקרת ועל כן משך הטיפול בתיק צריך להיות 18 חודשים מיום החקירה הראשונה ועד להגשת כתב האישום.
- עוד לדבריו, הנאשמת לא נחקרה על העבירות ביחס לדוחות 5/15 ו- 12/15 ויש למחוק עבירות אלו מכתב האישום.

5. המאשימה בתשובתה ציינה כי נגד הנאשמת נפתחו 3 תיקי חקירה שונים, שניים מתוכם נפתחו בשנת 2015 עמוד 1

והשלישי נפתח בשנת 2017.

ביחס לתיק הראשון שנפתח בשנת 2015, ואשר במסגרתו נחקרו עבירות ביחס לדוחות תקופתיים 2/15 ו- 5/15 הסכימה המאשימה כי הוא אינו עומד בהנחיות היועמ"ש ועל כן ביקשה המאשימה למחוק עבירות אלו מכתב האישום. (סע' 19 לתגובת המאשימה).

ביחס לעבירות 5/15 ו- 12/15 אשר עליהן לא נחקרה הנאשמת, ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשמת נחקרה בגין עבירות סמוכות בזמן, כי אי קיומה של חקירה אינו מהווה מחסום בפני הגשת כתב אישום, ובכל מקרה, לאור העובדה כי המאשימה ביקשה למחוק עבירות אחרות משנת 2015, לאור הסרת המחדל ביחס לדוחות אלו ולפנים משורת הדין, ביקשה המאשימה למחוק גם את העבירות ביחס לדוחות 5/15 ו- 12/15 מכתב האישום (סע' 43-45 לתגובת המאשימה)

[עולה הרושם כי נפלה טעות הקלדה בטיעוני המאשימה שכן היא מתייחסת לדוח 5/15 גם כדוח אותו הסכימה למחוק משום שאינו עומד בתנאי 57א וגם לדוח שאותו הסכימה למחוק לפנים משורת הדין בשל העדר חקירה והסרת המחדל. מנגד - אין כל התייחסות בטיעוני המאשימה לדוח התקופתי לתאריך 3/15 ולסיבה שהחליטה להסירו מכתב האישום המתוקן. עולה הרושם (על פי מועד ביצוע העבירה), כי הוא שייך לתיק הראשון שנפתח בשנת 2015 ואינו עומד בהוראת סעיף 57א לחסד"פ].

סיכומי של דבר, המאשימה קיבלה את טענות הנאשמת ביחס לעבירות נשוא הדוחות משנת 2015 ועל כן ביקשה להגיש כתב אישום מתוקן, ממנו נמחקו העבירות ביחס לדוחות 2/15, 3/15, 5/15 ו- 12/15.

6. ביחס לתיק החקירה שנפתח בשנת 2017, ציינה המאשימה כי הוא הועבר לתביעה בתאריך 12.2.17, והתביעה החזירה אותו להשלמת חקירה ביום 22.2.17. התיק חזר אל התביעה בגמר השלמת החקירה ביום 10.6.19 וכתב האישום הוגש ביום 10.10.19.

לדברי ב"כ המאשימה, במועד הגשת כתב האישום, הנחיית היועמ"ש אשר היתה בתוקף היא הנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.1202 - משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום. (להלן - "הנחיה 4.1202") בנוסחה המקורי מאוגוסט 2010.

על פי ההנחיה שהיתה בתוקף באותו מועד, היה על התביעה להגיש כתב אישום בעבירות מסוג עוון בתוך 12 חודשים, כאשר השלמות חקירה עוצרות את משך זמן הטיפול של התביעה. על כן, לשיטתה, המאשימה הגישה את כתב האישום בתוך סד הזמנים הקבוע בהנחייה.

7. באשר להימשכות השלמת החקירה, ציינה ב"כ מאשימה כי היחידה החוקרת התבקשה לבצע השלמת חקירה של הנאשמת. היחידה החוקרת זימנה את הנאשמת לחקירה מספר רב של פעמים לאורך התקופה, החוקרים התייצבו בביתה, שוחחו איתה טלפונית ולאחר ניסיונות רבים, רק ביום 5.6.19 התייצבה הנאשמת לחקירה.

8. ב"כ המאשימה טענה כי אין לקבל את עמדת ב"כ הנאשמת לפיה יש לראות ביחידה החוקרת וביחידת התביעות ברשות מע"מ, יחידה אחת, שכן עמדה זו מנוגדת להנחיות היועמ"ש. והדגישה כי על פי נהל היועמ"ש, מניין התקופה שעל התביעה להגיש כתב האישום מתחיל להימנות מיום קליטת התיק אצל התביעה.

9. סיכומי של דבר, המאשימה עתרה לדחות את הבקשה לביטול האישומים בכל הנוגע לעבירות נשוא דוחות

3/16-6/17.

10. בעקבות תגובת המאשימה הגיש ב"כ הנאשמת השלמת תגובה.

ב"כ הנאשמת ציין, כי גם אם לשיטת המאשימה יש להתייחס בנפרד לכל אחד מתיקי החקירה, אזי בגין העבירות נשוא התיק השלישי, שנפתח בשנת 2017, הנאשמת נחקרה לראשונה ביום 6.2.17 ובעקבות השלמת החקירה, נחקרה בשנית בתאריך 5.6.19.

לדבריו, הנאשמת לא נחקרה במסגרת "השלמת החקירה" על דוחות 2015-2016, אלא רק על דוחות חדשים ביחס לעבירות שנעברו לאחר שהתבקשה השלמת החקירה.

באשר להימשכות השלמת החקירה, ציין ב"כ הנאשמת כי הנאשמת הוזמנה לראשונה להשלמת חקירה בחלוף מעל 5 חודשים לאחר שהתבקשה השלמת החקירה, לא ברור באיזה אופן זומנה הנאשמת והאם ההזמנה הגיעה ליעדה. זימון נוסף נעשה בחלוף 5 חודשים נוספים, וגם ביחס לזימון הנוסף לא ברור אם הנאשמת כלל קיבלה את הזימון. בחלוף כשנה מרגע שהתבקשה השלמת החקירה, בוצע ביקור בית בכתובת הנאשמת והתברר כי אינה גרה בכתובת זו. בחלוף עוד למעלה מ-8 חודשים צוין כי זימון הנאשמת עבר לביצוע במסירה אישית. אין אינדיקציה לכך שבוצעה לה מסירה אישית. בחלוף למעלה מ-5 חודשים נוספים עולה כי החוקרים שוחחו טלפונית עם הנאשמת. זימנו אותה לחקירה ביום 25.3.19, קיבלו ממנה את כתובתה הנכונה. במועד זה הנאשמת לא נחקרה, ואין לכך הסבר בחומר החקירה. בסופו של יום, בתאריך 4.6.19 הנאשמת הוזמנה טלפונית וביום 5.6.19 התייצבה לחקירה כנדרש.

לדברי ב"כ הנאשמת עסקינן בהשלמת חקירה קצרצרה ואין כל הצדקה שתימשך למעלה משנתיים ורבע, זהו מצב לא סביר שלא ניתן להשלים עימו.

לדבריו, המחוקק קבע כי יש לקבוע בנוהל את משך הליכי החקירה והעמדה לדין. בעוד נוהל כאמור קיים במשטרת ישראל, אין בנמצא נוהל ביחס ליחידה החוקרת ברשות המס.

לשיטתו לא ניתן להשלים עם מצב בו תיקי חקירה ישכבו במשרדי רשות המס משך שנים ללא כל מגבלה, ולפיכך, לשיטת ההגנה, כל עוד אין בנמצא נוהל כאמור, יש לספור את התקופה הרלוונטית מיום החקירה הראשונה של הנאשמת ועד להגשת כתב האישום.

ב"כ הנאשמת הפנה לעמדה דומה בה נקטה המאשימה עצמה בתיק אחר, שם הסכימה לבטל את כתב האישום.

11. סיכומי של דבר, לאור השיהוי הממושך מעת חקירתה הראשונה של הנאשמת משנת 2015 ועד להגשת כתב האישום למעלה מ-4 שנים לאחר מכן, עתר ב"כ הנאשמת להורות על ביטול כתב האישום בשל הגנה מן הצדק.

דין

12. סעיף 57א(א) לחסד"פ קובע:

"משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שייקבעו בנוהלי רשויות החקירה באישור היועץ המשפטי לממשלה ובהנחיית היועץ המשפטי לממשלה, לפי העניין; לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות כאמור, אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה."

סעיף 8(א) לתיקון 87 לחסד"פ במסגרתו הוסף סעיף 57 לחסד"פ קובע כי החוק יכנס לתוקף תוך 9 חודשים מיום פרסומו.

החוק פורסם ביום 10.1.19 ולפיכך נכנס סעיף 57 לחסד"פ לתוקף ביום 10.10.19.

13. כתב האישום בתיק שבפני הוגש ביום 10.10.19 ולפיכך סעיף 57א כבר היה בתוקף וחל בעניין של הנאשמות.

14. התנהלות יחידת התביעות

ב"כ הצדדים הסכימו ביניהם כאמור כי ההנחיה הרלוונטית הנוגעת למשך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום היא הנחיה 4.1202 בנוסחה המקורי מאוגוסט 2010.

בעניין של הנאשמות, אין חולק כי התביעה מצידה פעלה בזמן סביר, קצר הרבה מזה שנקבע בהנחיות היועמ"ש להגשת כתב האישום.

התביעה החזירה את התיק להשלמת חקירה תוך 10 ימים מעת שהתקבל אצלה לראשונה (התיק הועבר לתביעה ביום 12.2.17 וכבר ביום 22.2.17 הוחזר להשלמת חקירה).

גם לאחר שהתקבלה השלמת החקירה, התיק הוחזר לתביעה ביום 10.6.19 ותוך 4 חודשים, ביום 10.10.19 הוגש כתב האישום לבית המשפט.

על כן, ניתן לקבוע כי לא נפל פגם במשך הזמן שהתיק טופל על ידי יחידת התביעות.

15. התנהלות יחידת חקירות מע"מ

אני ערה לכך שהיחידה החוקרת סיימה את החקירה בעניין של הנאשמות עוד בטרם נכנס החוק לתוקף.

עם זאת, נקודת ההכרעה היא במועד הגשת כתב האישום- במועד זה צריך לבחון אם יחידות החקירה והתביעה עמדו בתקופות שנקבעו בסעיף 57א לחסד"פ ובנהלים הרלוונטיים, אם לאו.

וככל שלא עמדו בתקופות שנקבעו, הגשת כתב האישום כפופה להסכמת היועץ המשפטי לממשלה.

בפרשה שבפני לא התבקשה הסכמת היועץ המשפטי לממשלה להגשת כתב אישום בחלוף התקופות וממילא לא ניתנה הסכמה שכזו.

16. כפי שציין ב"כ הנאשמת, מאז כניסתו לתוקף של סעיף 57א לחסד"פ ועד למועד מתן החלטה זו (מדובר בתקופה של למעלה משנתיים וחצי) טרם נקבעו נהלים רלוונטים המחייבים את גורמי החקירה של רשויות מע"מ.

בהעדר נוהל של גורמי החקירה, ביקש ב"כ הנאשמת לראות ביחידה החוקרת וביחידת התביעות של מע"מ כגורם אחד ועל כן לחייב את שני הגורמים גם יחד לעמוד בתקופה של 18 חודשים מרגע חקירת הנאשמות ועד להגשת כתב אישום. המאשימה התנגדה לכך וטענה כי עסקינן בשני גורמים נפרדים.

17. אין בידי לקבל את טענת ההגנה בעניין זה. העובדה כי לא קיים ביחידת החקירות של רשויות מע"מ, נוהל שחייב להיות קיים בהתאם להוראת סעיף 57א לחסד"פ, ואשר מתייחס למשך החקירה, אין בה כדי לבטל את ההפרדה בין הגוף החוקר לגוף התובע.

18. מן הראוי שנוהל שכזה יוסדר לאלתר.

יודגש כי סעיף 57א לחסד"פ חל לא רק על רשויות החקירה ורשויות התביעה של משטרת ישראל, אלא על כל רשויות החקירה ורשויות התביעה.

מן הראוי לוודא כי נהלים והנחיות הנדרשים לפי סעיף 57א לחסד"פ, יהיו בנמצא בכל רשויות החקירה והתביעה.

19. הערה דומה כבר הערתי בהחלטה שניתנה על ידי בת"פ (באר שבע) 59030-12-20 **מדינת ישראל נ' אבי דב** (25.10.21), שם הוריתי על ביטול כתב אישום שהוגש בעקבות בקשה להישפט על עבירה מנהלית מסוג חטא, כאשר כתב האישום הוגש בחלוף למעלה משנה מרגע שהתקבלה אצל התביעה הבקשה להישפט. (תלוי ועומד ערעור על החלטה זו בתיק ע"פ (באר שבע) 20551-12-21). שם הפניתי תשומת לב היועמ"ש כי "הנחית היועץ המשפטי לממשלה: 'נוהל והנחיות להפעלת חוק העבירות המנהליות, התשמ"ו 1985). (הנחיה מספר 4.3041) עדיין לא קובעת מהו הזמן הסביר לטיפול חקירתי ותביעתי בעבירות מנהליות לפני המצאת הודעת הקנס, ואף לא קובעת מהו הזמן הסביר להגשת כתב האישום לאחר הגשת בקשה להישפט."

גם שם ציינתי כי ראוי היה שההנחיה תעודכן ברוח התיקון לחוק.

20. אותה הערה מצאתי לנכון להעיר גם במקרה שבפני. רשות המסים אף היא כפופה לחוק, לרבות להוראת סעיף 57א לחסד"פ והליכי החקירה אמורים להתבצע בתוך תקופת הזמן שיקבעו בנהלי רשויות החקירה, באישור היועץ המשפטי לממשלה ובהנחייתו.

נכון לעת הזו, כך עולה מטיעוני הצדדים, אין נוהל כאמור.

ועל כן יש מקום לקבוע נוהל כאמור, ויפה שעה אחת קודם.

21. העדרו של נוהל, אין בו כדי להצדיק "גרירת רגליים" של היחידה החוקרת, כפי שקרה בפרשה שבפני ואין בו

כדי להצדיק הימשכות הליכי חקירה ללא מגבלת זמן סבירה.

על כן, ועד אשר תפעל רשות המס לקביעת נוהל הנוגע למשך תקופת החקירה, מצאתי להעזר, על דרך ההיקש, בנוהל אח"מ 300.05.166 - "הגבלת משך החקירה נגד חשוד", נוהל שכאמור תקף ביחס לחקירות המבוצעות על ידי משטרת ישראל (להלן - "נוהל אח"מ 300.05.166").

על פי הנוהל האמור: "בעבירה מסוג עוון יש לסיים את החקירה בעניין החשוד **בהקדם** ולא יאוחר מתום שנתיים מיום חקירתו הראשונה באזהרה" (סע' 2(א)(2) לנוהל).

עוד נקבע בנוהל כי לא יבוא במניין משך החקירה "פרק הזמן שממועד ההוראה להשלמת חקירה ועד להעברת חומר החקירה בחזרה לתובע לאחר השלמת חקירה, **ובלבד שלא יעלה על 6 חודשים**..." (סע' 3(א)(3) לנוהל).

המועד בו יש לראות את תחילת החקירה

22. ב"כ הנאשמת, טען כי יש לראות את תחילת החקירה ביום בו הנאשמת נחקרה לראשונה בתיק הראשון, קרי ביום 13.5.15.

אין בידי לקבל טענה זו.

23. אחזור ואדגיש כי כל דוח תקופתי שלא הוגש במועד הקבוע בחוק מהווה עבירה בפני עצמה.

אין כל מניעה לפתוח תיק חקירה בנפרד לכל דוח ולחקור בנפרד איחור בהגשת כל דוח.

העובדה שהיחידה החוקרת בחרה לחקור את 17 הדוחות שהוגשו באיחור במסגרת 3 תיקי חקירה נפרדים, ולא במסגרת תיק אחד, או לחלופין במסגרת 17 תיקים נפרדים, אין בה כדי לשנות את מהות העניין. והמהות היא שכל דוח שהוגש באיחור מהווה עבירה שעומדת בפני עצמה.

כפי שאין מניעה לחקור כל דוח בנפרד, אין גם מניעה להגיש כתב אישום בגין כל דוח בנפרד, ואף אין מניעה לגזור ענישה במצטבר בגין כל דוח שהוגש באיחור, גם אם העבירות הוגשו באותו כתב אישום.

ראו רע"פ 5953/08 עתאמלה נ' מדינת ישראל (22.10.08):

"הלכה היא מלפני בית משפט זה כי כל דו"ח תקופתי אשר לא הוגש כנדרש לפי חוק מס ערך מוסף ייחשב כעבירה בפני עצמה. כל הגשת דו"ח הינה אירוע בפני עצמו המתבצע בזמן נתון, ואין בדמיון בין הפעולות המתבצעות בעת הגשת כל דו"ח ודו"ח במועדו בכדי לגרום לפעולות נפרדות אלו להפוך לידי מקשה אחת (ראו בר"ע 717/85 קונפורטי נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(4) 806 (1985)). אי לכך, בצדק הורשע המבקש בשמונה עבירות שונות בגין כל אחד מהדו"חות שלא הוגש כנדרש על פי חוק מס ערך מוסף, ולא הייתה כל מניעה מפני בית המשפט לגזור עליו 12 חודשי מאסר בגין כל דו"ח שכזה, באופן מצטבר."

24. כפי שהמאשימה לא יכולה לטעון שהעבירות האחרונות שנעברו על ידי הנאשמות בשנת ביולי 2017, יכולות להכשיר את הימשכות הטיפול החקירתי והתביעתי בעבירות שנעברו בשנת 2015, כך לא יכולה הנאשמת לטעון את ההיפך, קרי כי תחילת החקירה בעקבות העבירה הראשונה, קרי חקירתה הראשונה ביום 13.5.15, מונעת מהמאשימה מלשוב ולחקור ולהגיש כתבי אישום בגין עבירות מאוחרות יותר שנעברו בשנת 2017.

25. לטעמי, הבדיקה צריכה להתבצע ביחס לכל עבירה בנפרד. ביחס לכל דוח תקופתי שלא הוגש במועד.

ביחס לכל דוח שהוגש באיחור יש לבדוק מתי החלה חקירתה הראשונה של הנאשמת, ויש לבדוק שיחידת החקירות ויחידת התביעות לא חרגו מהנהלים הקיימים (ומנהלים שאמורים היו להיות קיימים - אך עדיין לא בנמצא).

26. כאמור, ביחס לעבירות נשוא הדוחות התקופתיים של שנת 2015, המאשימה עצמה הסכימה כי משך הטיפול בעבירות אלו, לא עמד בקריטריונים שקבע סעיף 57 לחסד"פ ועל כן הסכימה לביטולן (חלק מהעבירות שנעברו בשנת 2015 הסכימה המאשימה לבטל לפנים משורת הדין).

27. ביחס ליתר העבירות שנותרו בכתב האישום המתוקן, ולאור המפורט לעיל, מצאתי לחלק עבירות אלו לשתי קבוצות:

הקבוצה האחת כוללת את העבירות נשוא הדוחות התקופתיים של חודשים 3/16, 4/16, 5/16, 8/16, 9/16 ו- 11/16, בגין דוחות אלו נחקרה הנאשמת לראשונה בתאריך 6.2.17.

הקבוצה השניה כוללת את העבירות נשוא הדוחות התקופתיים של חודשים 1-6/2017 בגינם הנאשמת נחקרה לראשונה בתאריך 5.6.19.

אי עמידה בהוראות סעיף 57 לחסד"פ ביחס לעבירות נשוא הדוחות של שנת 2016.

28. ביחס לדוחות משנת 2016 לא מצאתי כל הצדקה לזמן הרב שנדרש להשלמת החקירה.

29. ביום 22.2.17 התבקשה השלמת החקירה, שכללה פעולת חקירה אחת ויחידה - חקירה נוספת של הנאשמת. השלמת החקירה נמשכה למעלה מ- 27 חודשים. זמן בלתי סביר לכל הדעות.

כאמור, לטענת המאשימה הזמן הרב שנמשכה השלמת החקירה נבע מכך שהיחידה החוקרת פעלה מספר רב של פעמים לזימונה של הנאשמת לחקירה אך זו לא התייצבה.

לטענת ההגנה היחידה החוקרת פעלה אחת ל-5 חודשים לשלוח הזמנה לחקירה, לכתובת שבדיעבד התבררה כלא נכונה, ומיד שהיחידה החוקרת יצרה קשר טלפוני עם הנאשמת, התייצבה הנאשמת לחקירה כפי שנדרשה.

עיינתי במסמכים שהוצגו לעיוני בנוגע לזימון הנאשמת לחקירה. לא הוצגו נתונים המלמדים על ניסיונות התחמקות של הנאשמת מלהתייצב לחקירה, לא הוצגו ולו זימון אחד שנמסר לנאשמת ושהיא נמנעה מלהתייצב (כל הזימונים שהוגשו לעיוני נעדרי הסבר אם הגיעו ליעדם אם לאו) והנאשמת אף לא נחקרה על כך בחקירתה.

אמנם הנאשמת עברה להתגורר בכתובת אחרת ועל פי הנטען לא עדכנה כתובתה במשרד הפנים ואצל רשויות המס, עם זאת, אין בכך די כדי לראות בנאשמת כמי שמתחמקת מהליכים באופן שמעכב או מונע את העמדתה לדין, עילה שבהתקיימה ייעצר מניין פרקי הזמן הקצובים לטיפול בתיק (ראו סעיף 4(ג)(11) להנחיות היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.1202). אף לא ניתן לראות בנאשמת כ"חשודה שלא ניתן לאתרה" (סעיף 3(א)(1) לנוהל אח"מ מספר 300.05.166).

אין בעובדה שהנאשמת לא עדכנה את כתובתה כדי להצדיק שיהיו של למעלה משנתיים, תוך ביצוע ניסיון לזימונה אחת ל- 5 חודשים, מבלי לשמור אפילו את האינדיקציות ביחס לתוצאות הזימון, ומבלי לבצע כל ניסיון של ממש לאיתורה.

30. לא זו אף זו, עיון ב"השלמת החקירה" שבוצעה, קרי בחקירת הנאשמת מיום 10.6.19 מלמד כי פעולת החקירה הנ"ל לא כללה כלל השלמת חקירה ביחס לעבירות נשוא הדוחות התקופתיים של שנת 2016, אלא ה"השלמה" כללה חקירה של העבירות החדשות שהנאשמת המשיכה לבצע במועד המאוחר למועד בו התבקשה השלמת החקירה, קרי עבירות ביחס לדוחות התקופתיים 1/17, 2/17, 3/17, 4/17, 5/17, 6.17.

על כן, לא זו בלבד שהשלמת החקירה נמשכה למעלה משנתיים, אלא בפועל לא בוצעה כל השלמה ביחס לאותן עבירות שבגינן נדרשה ההשלמה.

31. לאור כל המפורט לעיל, בהעדר נוהל ביחס למשך הזמן הראוי להימשכות חקירות של רשות מע"מ, ותוך היקש מנוהל החקירות הרלוונטי של משטרת ישראל, בהעדר כל הצדקה לשיהוי הממושך בהשלמת החקירה, כשבפועל אף לא בוצעה כל השלמה, אני מקבלת את טענת ב"כ הנאשמת ומורה על ביטול האישומים ביחס לדוחות התקופתיים של שנת 2016.

ויודגש - ביטול אישומים אלה אינו פוטר את הנאשמות מחובתן לשלם את חוב המס לפקיד השומה, וככל שהחוב לא ישולם - ניתן יהיה לגבות את החוב בהליכים אזרחיים.

שיהוי בחקירת הדוחות של שנת 2017 - שאינו עולה כדי הגנה מן הצדק

32. בגין הדוחות משנת 2017 הנאשמת נחקרה כאמור לראשונה בתאריך 5.6.19 וכבר ביום 10.6.19 הועבר התיק ליחידת התביעות ובתוך 4 חודשים הוגש כתב אישום.

גם ביחס לדוחות אלו, איני שבעת נחת מהשיהוי של 23-28 חודשים מרגע ביצוע העבירות נשוא הדוחות של שנת 2017 ועד שהנאשמת נחקרה בגין לראשונה.

בהחלט ניתן היה לפעול בצורה מהירה יותר ויעילה יותר לזימון הנאשמת לחקירה בגין דוחות אלו, גם אם הנאשמת לא עדכנה את כתובתה כנדרש.

ויודגש - על פי נוהל אח"מ 300.05.166 שהוזכר לעיל יש לסיים את החקירה הפלילית בהקדם האפשרי.

עם זאת, אין מדובר בהתנהלות שהיא בחריגה מהתקופה המירבית שנקבעה בנוהל (שנתיים מיום החקירה הראשונה באזהרה). ועל כן, במקרה דנן אין בשיהוי הנ"ל בחקירה כדי להביא לביטול כתב האישום מכח סעיף 57א לחסד"פ.

33. ברע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נגד יוסי יוסף ורדי** (31.10.18) נקבע, בין השאר:

"בישראל הוכר זה מכבר השיהוי כעילה להגנה מן הצדק. לאור מכלול השיקולים שנמנו לעיל, נקבע בעבר כי השיהוי בהגשת כתב האישום עשוי להביא להחלתו של עקרון ההגנה מן הצדק - כאשר הימשכות הליכי החקירה וההעמדה לדין התנהלו בעצלתיים, והביאו לפגיעה ממשית ביכולתו של אותו נאשם להתגונן, או כאשר חלוף הזמן מעורר סתירה עמוקה לחובת הצדק וההגינות המתחייבת מניהול הליך פלילי תקין".

עוד נקבע שם כי :

"אכן, לצד ערכי המהות בדבר האינטרס הציבורי בהעמדתו לדין של העברין, ומתן אורך רוח לרשויות החקירה לבצע את מלאכתן בהתאם לשיקוליהן ולמורכבות העבירה - אין להקל ראש באפשרות כי חלוף זמן משמעותי בהעמדה לדין יביא לשיבוש באורחות חייו של הנאשם, ואף יביא לפגיעה בהגנתו - בגין אובדן ראיות והיטשטשות זיכרונם של עדים רלבנטיים".

34. בנסיבות שבפני, אמנם הליכי החקירה בגין דוחות 2017 התנהלו בעצלתיים, והכוונה לשלב שמביצוע העבירות ועד לחקירתה הראשונה של הנאשמת בגין, אך לא התרשמתי כי הימשכות ההליכים הביאה לפגיעה ממשית ביכולתן של הנאשמות להתגונן.

ההגנה אף לא טענה כי השיהוי פגע ביכולתן של הנאשמות להתגונן מפני האישומים המיוחסים להן. לא נטען כי נעלמו ראיות מזכות, לא נטען כי בשל השיהוי לא נשמרו מסמכים רלוונטיים, או כל טענה אחרת שיש בה כדי ללמד על פגיעה בהגנת הנאשמות. לא הוגשו תצהירים ולא הוצגו כל מסמכים אחרים התומכים בטענה (שכאמור לא נטענה) של פגיעה אפשרית בהגנת הנאשמות בשל השיהוי.

35. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי השיהוי ביחס לחקירת העבירות הקשורות לדוחות משנת 2017 מקים לנאשמות הגנה מן הצדק, אשר מצדיק ביטולו של כתב האישום.

עם זאת, השיהוי האמור כן יהווה שיקול לקולה, בעת גזירת עונשן של הנאשמות, ככל שבסופו של יום תורשענה בדין.

36. סיכומי של דבר, אני מקבלת באופן חלקי את טענת ב"כ הנאשמות ומורה על ביטול חלקי של כתב האישום כך שימחקו ממנו העבירות נשוא הדוחות התקופתיים של השנים 2015 ו- 2016 וישארו בכתב האישום 6 עבירות של אי הגשת דוחות במועד, דוחות לתקופות של 1-6/2017.

37. העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט ניסן תשפ"ב, 30 אפריל 2022, בהעדר
הצדדים.